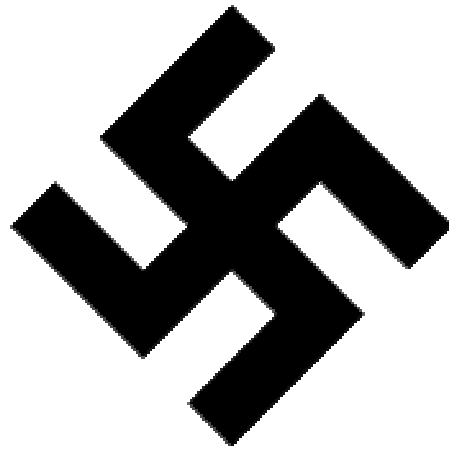

ŠTURMUOTOJAS

LIETUVIŲ NACIONALSOCIALISTŲ FRONTO
LEIDINYS

2009 METŲ GRUODŽIO MĖNUO

ANTRASIS NUMERIS

SKIRTAS LIETUVIŲ NACIONALISTUI

MINDAUGUI MURZAI-GERVALDUI

PAGERBTI IR PASVEIKINTI

Žydai pra mūsų nelaimė!

MINDAUGAS MURZA-GERVALDAS

GYVENIMO APRAŠYMAS

Mindaugas Gervaldas (gimimo vardas - Mindaugas Murza) gimė 1973 m. gruodžio 16 d., Šiaulių mieste. 1989 m. Šiauliuose baigė Pabalių devynmetę mokyklą.

1989 – 1992 m. mokėsi Šiaulių 1-ojoje statybininkų mokykloje, ją baigęs įgijo vidurinį išsilavinimą ir mūrininko-betonuotojo-dailidės specialybę.

1990 m. rugpjūčio 20 d., būdamas šešiolikos metų įstojo į Lietuvos Šaulių Sąjungą (LŠS).

1990 m. rugsėjo 27 d., įstojo į besikuriančią Savanoriškąją Krašto Apsaugos Tarnybą (SKAT), dabar vadinama –

Krašto Apsaugos Savanorių Pajėgos (KASP), buvo eiliniu savanoriu, grandies, skyriaus vadu, būrio vado pavaduotoju, būrio vadu.

1991 m. sausio 8; 10-11 d., Vilniuje **saugojo Lietuvos Respublikos Aukščiausiąją Tarybą** – Atkuriamąjį Seimą. Sausio 11 d., Lietuvos Šaulių Sąjungos Šiaulių rinktinės būrio vado Zigmanto Šato įsakymu kaip nepilnametis išsiųstas (kartu su Zigmanto Šato sūnumi - Žilvinu) į Šiaulius ir paskirtas SKAT Šiaulių rajono 1-os kuopos vado ryšininku.

1991 m. nuo kovo 4 d. iki kovo 11 d., Vilniuje saugojo Lietuvos Respublikos Aukščiausiąją Tarybą – Atkuriamąjį Seimą, o kovo 11 d., Vilniuje davė Lietuvos kario savanorio priesaiką.

1991 m. rugpjūčio pučo metu vykdė SKAT specialiąsias užduotis. Dalyvavo kelių kontrolės operacijoje (kelyje Šiauliai-Vilnius ir Šiauliai-Ryga), užkertant Rusijos karinei vadovybei galimybę papildyti okupacines karines pajėgas Lietuvoje.

1992 m. liepos mėn. paskirtas Krašto apsaugos sistemos etatiniu darbuotoju, SKAT Šiaulių rajono 1-os kuopos (vėliau pavadintos - 605 kuopa; 62 bataliono 623 kuopa) kuopininku.

1992 m. spalio 30 d., SKAT mokymo centre, baigus puskarininkių kursus, suteiktas Lietuvos kariuomenės puskarininkio (dabar vadinama - seržanto) laipsnis.

1993 m. įstojo į Lietuvos karo mokyklą (dabar vadinama – Lietuvos karo akademija), pasieniečio specialybę. Tais pačiais metais išstojo iš karo mokyklos dėl politinių motyvų. Išstojęs iš karo mokyklos tęsė tarnybą SKAT 62 batalione, kuopininko pareigose.

1993 m. lapkričio mėn. suteiktas Lietuvos kariuomenės viršilos laipsnis. Be tiesioginių savo pareigų buvo SKAT Šiaulių rinktinės 62 bataliono vėliavininku, SKAT Šiaulių rinktinės vėliavininko asistentu, vėliavininku.

1995 m. gegužės mėn. **už dalyvavimą pikete (ne tarnybos metu) prieš sovietinius kolonistus, atleistas iš kuopininko pareigų, o valdžiai suorganizavus politinį teismą, 10-iai parų buvo įkalintas policijos areštinėje.** 1996 m. vasario 1 d., už mažo kalibro (5,6 mm.) šovinių laikymą nuteistas 18 mėn. pataisos darbų, išskaičiuojant iš atlyginimo 15%.

Iki 1996 m. rugsėjo mėn. tarnavo 62 batalione, dalinio budėtojo padėjėju, štabo sargybiniu. Už tarnybą Lietuvos kariuomenėje apdovanotas: SKAT štabo viršininko padėka, SKAT Šiaulių rinktinės vado padėkos raštu.

1996 – 1997 m. buvo Lietuvos Kariuomenės Kūrėjų Savanorių Sąjungos (LKKSS) Šiaulių apskrities skyriaus pirmininku.

1996 – 1998 m. dirbo individualioje įmonėje pardavėju.

1996 m. **lapkričio 24 d., su grupe bendražygių įkūrė Lietuvių Nationalsocialinės Vienybės Sąjungą (LNSVS).** Bendru sutarimu buvo išrinktas šios visuomeninės organizacijos vadovu.

1999 m. gruodžio mėn. įkūrė visuomeninę organizaciją – **Lietuvių Tautinio Darbo Sąjungą (LTDS).**

2000 m. gegužės 14 d., **reorganizavus LNSVS į politinę partiją – Lietuvių Nationalsocialinę Partiją (LNSP), išrinktas jos vadovu.**

2001 m. kovo mėn. **organizavo masinį mitingą socialiai remtinoms šeimoms palaikyti. Už šį mitingą, antitautinės valdžios nuteistas daugiau kaip 3 tūkstančių litų bauda, o už atsisakymą sumokėti pinigine**

baudą antilietuviškam režimui, antstoliai konfiskavo asmeninį automobilį „VW Golf“. Teismo sprendimu vienam mėnesiui buvo įkalintas Šiaulių policijos areštinėje.

2002 m. gegužės 1 d., išrinktas susijungusių LNSP ir Lietuvos Nacionaldemokratų Partijos (LNDP) pirmininku.

2002 m. vykusiuose savivaldybių rinkimuose Jo vadovaujama LNDP Šiaulių mieste gavo daugiau kaip 5 tūkst. balsų (10,2%), **užimdama trečią vietą ir gaudama 4 mandatus.**

2003 – 2007 m. buvo Šiaulių miesto savivaldybės tarybos narys, Nacionaldemokratų (vėliau vadinama - Nacionaldarbininkų) frakcijos vadovas, savivaldybės tarybos Kolegijos narys.

Nuo 2003 liepos mėn. iki 2004 m. buvo Šiaulių miesto savivaldybės tarybos Viešosios tvarkos komiteto pirmininku. Organizavo Policijos ir saugos tarnybų glaudaus bendradarbiavimo procesą, siekiant veiksmingiau **kovoti su narkotikų platintojais ir gatvių chuliganais, siūlė spręsti masinės kūno kultūros bei moksleivių užimtumo reikalus, bet visi planai ir siūlymai antilietuviškos valdžios buvo atmesti.**

2003 m. gruodžio mėn. organizavo protesto piketą **prieš žydų religinės sekto „Chassidie Chabad-Lubavith“ suorganizuotą žydų karinės-religinės šventės Chanuka šventimą ir žydiškų simbolių statymą Lietuvos miestų centruose.** Už šią protesto akciją antitautinė miesto valdžia, ekskomunisto Šiaulių miesto mero V. Juškaus iniciatyva, panaikino Jo vadovaujamą Viešosios tvarkos komitetą. Panaikinus Viešosios tvarkos komitetą iki kadencijos pabaigos dirbo Švietimo ir kultūros komiteto nariu. **Kairiųjų ir dešiniųjų Lietuvos nepriklausomybės duobkasių iniciatyva už Lietuvybės Lietuvoje gynimą, po du metus vykusio teisinio farso, 2006 m. nubaustas 5 tūkstančių litų bauda.**

Matydamas LNDP narių pasyvumą ir prisitaikymą prie esamos padėties, 2006 m. gruodžio 21 d., atsistatydino iš LNDP pirmininko pareigų bei išstojo iš Lietuvos Nacionaldemokratų Partijos. 2007 m. vasario 25 d., su grupe vienminčių **įkūrė naują, ideologinę politinę jėgą – Vieningąjį Lietuvių Nacionaldarbininkų Sąjūdį (VLNDS).**

ŠTURMUOTOJO SKAITYTOJAI!

Šis, antrasis mūsų periodinio leidinio numeris, kaip jau minėjome praeitame numeryje, labiau skirs dėmesio nacionalsocializmo ideologijos pozicijai valdžios ir k. t. klausimais aptarti. Antrasis, 2009 –ųjų metų gruodžio mėnesio numeris, taipogi, yra skirtas **pagerbti ir gimimo dienos proga pasveikinti tikrą ir bekompromisinį Lietuvos nacionalistą, Mindaugą Murzą-Gervaldą.**

Šiame numeryje bus pateikta antroji Dytricho Ekcharto „**Bolševizmo nuo Mozės iki Lenino**“ dalis lietuvių kalba. Veikalą trumpai apibūdinome kitame numeryje, tad apie jį čia daugiau nekalbėsime. Taipogi bus publikuojami mūsų straipsniai apie holokausto farsą, Lietuvių Tautos ir arijų rasės niekinimą. Aptarsime žydiškosios-globalistinės Lisabonos sutarties reikšmę ir, kaip per ją Lietuva tampa oficialia internacionalinio žydijos kapitalo kolonija (buvo tik de facto, dabar jau ir de jure). Linkime įdomaus skaitymo.

MINDAUGAI MURZA-GERVALDAI, VLNDS VADE!

Per šią publikaciją mes Jus, kaip nacionalistai, sveikiname gimimo dienos proga ir linkime daug sveikatos, sėkmės ir idėjinės stiprybės, taip pat sugebėjimų vadovauti, kad Jūsų nacionalistinė organizacija galėtų sėkmingai kovoti už mūsų visų bendrą tikslą – **Lietuvių Nacijos laisvę ir šlovingą Jos ateitį**. Telaimina Jus Dievas.

LISABONOS DIKTATAS – PASAULINĖS ŽYDIJOS PERGALĖ PRIEŠ BALTAJĄ EUROPA

Lapkričio 3 – iąją dieną Čekijos „demokratinė“ valdžia ir režimas patvirtino vadinamąjį Lisabonos sutartį. Šis režimas, kaip ir visi kiti „demokratų“ režimai, nusprendė savo Tautą parduoti internacionalinei-kosmopolitinei hidrai, vadinamajai „Europos Sąjungai“, kuri de facto yra masonijos pasaulinės užkulisinės valstybės regioninė dalis. Europa nyksta, baltoji rasė nyksta, išgyvenamas visuotinės degradacijos, dekadentizmo ir išsigimimo laikotarpis. Galima manyti, kad Lisabonos diktatas yra savotiška šios masinės išdavystės ir beprotybės karūna. Kodėl taip teigiame, bus paaiškinta šiame straipsnyje.

Lisabonos sutartis buvo pradėta „prastuminėti“ 2007 – aisiais metais. Koks jos tikslas? Ogi žydiškosios Europos sąjungos valios primetimas kiekvienai Europos tautai ir valstybei, visišką jų tariamojo suverenumo panaikinimas.

Panaikintos sienos, panaikinta suvereni valdžia, įvesta absoliuti oligarchinė žydijos ir jos pakalikų diktatūra. Nors dabar, mano manymu, turėtų padidėti nacionalistų persekiojimas Lietuvoje, galbūt šis Europos sąjungos diktatas padės Lietuvių Tautai atsibusti ir suprasti vadinamosios „laisvės“ ir nepriklausomybės farsą. Jau seniai metas suvokti, kad lygybė, demokratija, liberalizmas, yra melas, skirtas apmulkinti ištisas tautas, jų išgamas pastatyti valdžion ir sistemingai naikinti baltąją rasę. Vardan ko ir kam? Ogi „išrinktosios“ tautos ir jos draugų naudai.

Nacionalsocialistinė idėja pasisako prieš kosmopolitišką chaosą, kurį propaguoja Europos sąjunga ir kitokios masoniškos struktūros. Nacionalsocializmas skelbia karą rasiniam chaosui, kuris dabar imasi baltosios žmonijos, kuriai priklauso ir mūsų Nacija, sunaikinimo.

Atėjo metas kovoti už savo Nacijos laisvę ir nepriklausomybę, atėjo metas mesti šalin žydijos įbruktą materializmą, egoizmą ir išeiti į gatves, išeiti į kovą prieš viską, kas naikina mūsų Tautą.

Mūsų Tautai neįmanoma išlikti, be didingos ariškosios rasės ateities, be Naujosios Tvarkos Europoje sukūrimo. Vienintelis mūsų kelias į gyvybę ir į didžiąją Nacijos ateitį yra būtent išsivadavimas iš Europos sąjungos,

išsivadavimas iš visų žydų-masonų kontroliuojamų struktūrų.

Negalime toleruoti, kaip Europoje, mūsų žemėje, nyksta baltoji rasė, artėjama prie absoliučios negridizacijos. Vienintelis išsigelbėjimas – radikali, fanatiška dvasinė Europos ir arijų rasės Nacijų Revoliucija. Ši Revoliucija turi misiją sunaikinti pasaulinės žydijos sukurtą masonijos-globalizmo tinklą ir išvaduoti Europą, sukurti tautinę-rasinę tvarką.

ŠALIN JUDOKRATIJĄ!

Šturmuotojas Juozas

**VINCAS KUDIRKA
APIE PARDAVINYČIAS**

Redakcijos žodis

1858 – ujų metų gruodžio 31 – ają dieną gimė Lietuvių rašytojas, Lietuvos himno autorius, Vincas Kudirka. Šis žmogus gerai žinomas tarp Lietuvių, tačiau argi visi žino, kad Kudirka buvo aršus antisemitas ir kovotojas prieš žydiją?

Žinoma, tai politiškai nekorektiška, tai „neapykanta, kurios reikia atsikratyti“ ir t. t. kaip mėgsta čiulbėti demokratais ir kitaip pasivadinę mūsų „draugai“. Čia pateiksime Vinco Kudirkos raštą, kuriame jis norodė tikrąjį menkųjų miestų žydų veidą. Henris Fordas „Tarptautinėje žydijoje“ taikliai atskyrė pasaulyje viešpatuojantį žydijos sluoksnį nuo skurdesniųjų žydų. Žinoma, jie visi tokių pačių dvasinių charakteristikų. Žydas – tai velnias žmogaus formoje, kuris kitus žmones laiko „gyvuliais žmonių formose“, kaip aistringai yra parašyta Talmude. Tikimės, kad ši publikacija prisidės prie Lietuvos žmonių žadinimo, žydų klausimo iškėlimo į paviršių. Atminkime, kad mūsų Tautos, mūsų Valstybės himno autorius, buvo antisemitas, atminkime, kad **VIENYBĖ**, apie kurią kalba „Tautiška giesmė“, yra simbolizuojama fašistų naudotos fašinos.

APIE PARDAVINYČIAS

Visi gerai žinome, kad beveik iki paskutinių laikų, bentgi mūs šalyje, pirklyste krikščionys nesiversdavo. Pardavinyčios (kromai) buvo žydų rankose, ir tokiu būdu ir mažiausią pirkinėlį gaudavome vis per žydus. Taigi žydai, turėdami krikščionis naguose, naudojosi iš jų kiek įmanydami. Pirkinius duodavo niekus, imdami brangius pinigus ir da apsuksdami su saikais (mieromis). Galėjo jie taip daryti, žinodami, kad krikščionys priversti pas juos pirkti. Dėl to ne dyvai, kad žydpalaikiai ant pardavinyčių taip greitai pralobdavo. Dabar jau virto kitokia gdynė. Krikščionys susiprato ir patys imasi prie pirklystės. Jau ir ponpalaikiai, ir kaimų žmonės steigia krikščioniškas pardavinyčias miestuose ir kaimuose. Iš tokios atmainos krikščionims dviguba nauda. Iš vienos pusės krikščionys (pirkliai) randa naują šaką uždarbio ant duonos kasnio, o iš kitos pusės turi naudą krikščionys pirkikai, nes, turėdami krikščioniškas pardavinyčias, išsigelbi nuo žydų ir nuo jų neišpasakytai bjaurių sukybių. Perkratysime nors trumpai, kuo krikščioniška pardavinyčia mums naudingesnė už žydišką arba, aiškiau, kuo žydiška pardavinyčia mums negra.

1. Žydai, prilaikydami pirkinius niekus, parduoda juos per gerus. Matote, fabrikai, paleisdami į sviatą savo išdirbinius, atskiria nepasisekusius, arba sugadintus ir parduoda juos kaip atmatas už labai mažus pinigus. Žydėliai to tik laukia – nuperka tokias atmatas pigiai, o paskui parduoda brangiai kaipo gerus išdirbinius. Aš pats esmi daug kartų taip apgautas, tai tą dalyką gerai žinau. Toliau, didelės pardavinyčios, palaikiusios tūlus pirkinius, ypač gelumbes, kortus ir t. t., jei į paskirtą laiką negal parduoti, išmeta kaipo susenėjusius, t. y. sugedusius. Čia žydėliai vėl superka viską pigiai, o parduoda par naujus pirkinius. Tūlus pirkinius žydai patys perdirba, sugadina, kad jiems patiems pareitų pigiau, o parduoda per tikrus. Taip daro su arbata, tabaku ir tūlais kitais pirkiniais. O kitus pirkinius patys žydai dirba ant vietos (žinoma, netikusiai), o parduoda per fabrikinius. Gidėjau, kad dagi žvakes į katalikų bažnyčią dirbo žydai vienam Suvalkų gubernijos miestelyje, o pardavinėjo per fabriko dirbtas. Kartais žydai, ypač po didesniąsias pardavinyčias, prie niekesnių pirkinių prilaiko ir tikrus, gerus, bet žino, kada ir kam juos rodyti.

2. Man rodosi, jau nerastume tarp mūs žmogaus, nežinančio, kad tai žydiškas saikas (miera), ir nepersitikrinusio, kad žydas turi prigauti žmogų ant svaro ar saiko. Tai tikra teisybė. Žydai laiko dvejopus saikus: vienas teisingas – parodyti valdžioms, o kitas neteisingas – mieruoti pirkinius žmonėms. Tai gorčius su dvigubu dugnu, tai svaras mažesnis, tai mastas trumpesnis. Prie neteisingų mierų da žydai pataiko ir visaip mieruoti: išmanančiam mieruos vienaip, o tamsiam žmogui kitaip. Na, nuo tamsių žmonių didžiausias ir pelnas jiems. Žmonės patys šneka: „Rodos, žiūri žmogus, o tik parkas nusuka, ir gana!“

Krikščionys neturi pardavinyčiose neteisingų mierų ir su jomis žmonių neprigaudinėja.

3. Žydai priguli prie nešvariausių, nevaliausių sutvėrimų. Kiekvienas žydas aplipęs purvais, suskretęs, nušašęs, apsileidęs vabalais ir t. t. Ne be reikalo lietuviai sako ant žydo: smarvė, parkas. Numesk viršutinius parėdus nuo puikiausiai apsitačiusio žydo, o apačioje rasi suskretusį nevaliejų – jau prigimimas neatleidžia. Žydas pats apie save neapsižiūri ir neapsivalo, o juo labiau nejaučia reikalo prižiūrėti ir prilaikyti švariai pirkinius, ypač da paskirtus neapkenčiamiems goimams – krikščionims. Taigi žydų pardavinyčiose nerasime nė tvarkos, nė švarumo, o jau mažosios pardavinyčėlės tai tikri mėšlynai. Šlykštu įeiti, o da šlykščiau ką pirkti. Susivėlusi, žydelka, nuparkusi, suskretusi, pasikaso su purvina ranka nerimstančiuose plaukuose, į delną tos pat rankos nusišnypščia varvančią nosį ir tuoju su ta pat ranka paduoda pirkikui cukrų, duoną, silkę, žuvį ir kitokius valgomus daiktus. O mūs žmonelės turbūt šito neužtėmija, jes jeigu užtėmytu, tai tikrai pasibjaurėtų ir daugiau į tokią pardavinyčią neitų.

Krikščionys patys švaresni už žydus, prilaiko švariau pardavinyčias su pirkiniais, o tikrai jau parduoda pirkinį su švaresne ranka. Čia vemt neverčia.

Da arčiau, kad per tokį žydų nešvarumą persikelia ant nekaltų žmonių visokios ligos. Doktorai tvirtina, kad tankiai mūs žmonės parsineša su pirkiniais iš žydiškų pardavinyčių, limpančias ligas. Suprantamas dalykas, krikščioniškoje pardavinyčioje jau to nereikia bijotis. Švarumas tai didelis daiktas – jis reiškia žmogaus dvasią. Nešvarus, apsileidęs žmogus,

kurs nesibjauri šlykščiais dalykais, greičiau nepasibjaurės ir pikta padaryti. Mūs žmonės jau taip pripratę matyti šlykščias žydų pardavinyčias, jog, įėję į krikščionišką, švariau laikomą pardavinyčią, lyg išsigąsta. Negražu baidytis švarumo.

4. Žydai pirkkliai labai negražiai elgiasi su žmonėmis. Teisybė, ir jų tikėjimas liepia krikščionis niekinti. Švelniau elgiasi tik su tais, kurių prisibijo, arba kurių gerai pelno. „Durnius“, „kiaulė“, „paršas“, „jukša“ – tai paprasčiausi žodžiai, kuriais žydai vaišina žmones, nepatikusius su derybomis pirkinių. Arba vėl anoji suskretusi žydelka kolioja ir bado su špyga į panosę žmonai, kuri pasirodo esanti dikta gerbiama gaspadinė, kuri leidžia vaikus į aukštus mokslus ir pas kurią užvažiuoja kunigai, ir kitokie šviesūs svečiai, o ta žmona nieko žydelkai nė nesako. Tikrai jau per didelis nusižeminimas ir visai nepritinkąs garbės apleidimas.

Krikščionių pardavinyčiose tokio pasielgimo nematysime, bjaurinimo žmonių negirdėsime, nereiks nė žemintis.

5. Yra pirkiniai, kurių prekė arba gerai, arba maždaug arčiau žinoma – juos žmonės perka tiesiog, be derybų. Vienok daugumo pirkinių prekė nežinoma visai. Čia pirklys gali užprašyti, kiek nori, o žmogus, nežinodamas, kiek verta duoti, pradeda derėtis ir tol derasi, iki pirklys nuleidžia kiek. Ant tokių derybų žydai labai daug pelno. Jie žino, nuo ko kiek užprašyti, kiek kam nuleisti, kaip su prisiega išgirti pirkinį ir apsukti galvą pirkikui, ypač prastam žmogui.

Krikščionis to nepataikys ir nors parduos su derybomis, bet niekad tiek nenuplėš, kiek žydas.

Derybos perkant yra labai negeras dalykas. Žmogus, pirkęs ką su derybomis, jeigu jau nė nerokuosime pražudyto be reikalo laiko, niekad negali būti ramus, nesa nežinai, ar neapsigavai, ar permokėjai, ar ne. Pirkinėdamas gi visada su derybomis, neįtiki paskui niekam ir, kur tik reikia mokėti pinigą, derasi. Derasi su daktaru, su kunigu, derėtusi ir su Dievu. Per tai gadinasi žmogaus geras būdas. Krikščionių pirkinyčiose, geriau įtaisytose be derybų pirklys iš sykio paskiria pirkiniams prekę, nuo kurios jau negal nuleisti ir visada jos prisilaiko, ar perka šioks, ar toks. Atėjai į tokią pardavinyčią ir, iš sykio patyręs tikrą prekę, perki, jeigu tau nebrangu, o jeigu per brangu, paskiri pigesnę pirkinį arba visai neperki. Bet neušini be reikalo burnos ant derybų, netrukдай brangaus laiko, grįždamas po kelis kartus da paderėti, neišpyksti pirkliui, trukdydamas jam laiką ir t. t. ar taip ne daug geriau? O da ir kita nauda: nusipirkai ką ir nerūpi, nes žinai, kad per daug nepermokėjai. Suprantamas dalykas, pirklys nepaskirs aukštesnių prekių, kaip pas kitus, nes per tai galėtų nubaidyti nuo savęs pirkikus. Būtų labai geistina, kad mūs lietuviškose pardavinyčiose kiek galima pirkliautų be derybų ir atpratintų žmones nuo to žydiško būdo.

6. Žydams labai neparanku, kad krikščionys pradeda pirkliauti. Dėl to gi, kur tiktai atsiranda tarpe jų nauja krikščioniška pardavinyčia, stengiasi ją prapuldyti: jeigu neuždega ar kaip kitaip su sykiu nepražudo, tai varo konkurenciją. Paprasčiausiai savo pardavinyčiose iš sykio sumažina pirkinių prekes, kad atitrauktų pirkėjus. Išmintingi žmonės suptanta tą dalyką ir neliauja pirkę toliaus krikščioniškose pardavinyčiose, nors matomai pas žydus būtų galima būtų gauti pigiau. O neišmanėliai tuojau šoka prie žydų, džiaugdamiesi iš pigumo, bet baisiai apsigaua, nes nejunta užtaisyty žydiškų slastų. Žydai, numažinę prekes, griebiasi visokių išmisų, kad jiems patiems pirkiny pasireitų da pigiau ir, parduodami neva pigiau, paima brangiau – ant to da uždirba. Neturėdamas daug vietos, paminėsiu čia tik vieną naujausią atsitikimą, apašytą gazietuose. Mieste Olkuše (Lenkijoje) žydai, varydami su krikščioniška pardavinyčia konkurenciją, pradėjo maišyti prie malto cukraus krakmolą, o prie žibalo, atsiprašant, myžalus. Žinoma, iki nesugavo, galėjo tuos pirkinius pardavinėti labai pigiai, o neišmanėliai tai taipgi laimėjo, pirkdami pigiau, nei pas krikščioni.

7. Jau ir iš to trumpo perkratymo numanu, kad krikščioniška pardavinyčia mums geresnė, naudingesnė iš viso ko. Apie tai daug galima būtų prirašyti, bet prie to, ką aš priminiau, patys galite nuo savęs atsiminti daugelį pavyzdžių, kuriuos esate perleidę su žydais.

Taigi turime stengtis įkurti krikščioniškas pardavinyčias ten, kur reikalingos, o tąsias, kurios jau įkurtos, privalome prilaikyti, viską ten pirkdami – taip, kaip žydai prilaiko žydiškas.

Krikščionys juk pirmiau turi remti krikščionių pusę, o ne žydų, kurie krikščionių neapkenčia ir daug yra išsiurbę iš jų kraujo.

Da gali man kas pasakyti: tai tarp krikščionių pirklių atsiras da bjauresnių už žydą. **Teisybė, tarp krikščionių pirklių rasime ir neteisingų, bet tarp pirklių žydų visai nerasime teisingų.**

8. Suvalkų gubernijos krikščioniškos pardavinyčios yra jau daugelyje vietų. Jau tik Naumieščio pavietyje turime keletą. Yra pašventinta ir atidaryta nauja krikščioniška pardavinyčia pačiame Naumiestyje. Toji pardavinyčia prilaiko popierą, tabaką, visokius maistui tinkamus ir šiaip reikalingiausius prie namų dalykus. Pardavinyčia dikta, graži, tinka ir ponams, ir prastiems žmonėms. Eikite tik ir pirkite, o žydų suktybėms nepasiduokite.

DŽORDŽAS LINKOLNAS ROKVELIS SEPTYNI NACIONALSOCIALISTŲ PRINCIPAI

Redakcijos žodis

Cia mes publikuojame amerikiečių nacionalsocialistų vado, Džordžo Linkolno Rokvelio (George Lincoln Rockwell) raštą „Septyni nacionalsocialistų principai“. Šiame neilgame tekste yra suformuluoti nacionalsocializmo kertiniai akmenys.

Tik šitoms idėjoms nugalėjus, sutriuškinus demokratiją ir komunizmą, absoliučiai visas egalitarizmo ir žydiškojo melo formas, galės atgimti, ir Lietuvių Nacija, ir visa baltoji arijų rasė.

Tačiau valdžia priklauso tiems, kurie, nesvarbu ar de jure, bet de facto yra galingesni. Dabar šią galią laiko žydija, su ja ji naikina visas ariškas tautas, taipogi ir Lietuvių Tautą, pasaulyje nyksta baltoji rasė, veisiasi šlykštūs mišrūnai, klesti pedarastija, melas, korupcija, visuotinė degradacija. Visomis priemonėmis žydija, kartu su savo pakalikais, ypač „demokratais“, stabdys nacionalistų, nacionalsocialistų kelią į valdžią, taip stabdydama „gojų“ žygį keliu į laisvę. Tauta juo pradės eiti tik tada, kada **tikrieji nacionalsocialistai, per savo fanatišką pasišventimą ir kovingą, prireikus, radikalų ir fanatišką, aktyvizmą**, įkvėps ją, kai mes tapsime gyvais fakelais, parodysiančiais kelią į Nacijos ir rasės išganymą.

Po ilgos kovos, atgimus mūsų Nacijai, atgimus Europai, atgimus arijų rasei, paskui ir visai žmonijai, žydijai bus suduotas negailestingas ir tvirtas smūgis. Smūgis iš Dievo nukalto kardo, kurį mes nešame su savimi. Šio kardo smūgiai pakirs ir visus Tautos bei rasės išdavikus, sąmoningai pasidavusius kosmopolitiniam materializmui ir kitiems žydijos kėsams. Su šiuo kardu bus teisiama, teisiama be jokių išimčių ir be jokio gaileščio. **Po šio Nacijos**

ir Europos apsivalymo prasadės Nauja Era.

Kad tai įvyktų, reikalinga drąsi ir bekompromisinė kova, nepaisant visuomenės tamsumo, nepaisant to, kad žmonės yra apgauti ir apmulkinti. *Arba atgimimas su svastika, arba niekinga ir baili mirtis su šešiakampe žydijos žvaigžde!*

SEPTYNI NACIONALSOCIALISTŲ PRINCIPAI

I.

Mes tikime, kad sąžiningas žmogus niekada negali būti laimingas nuogose peštynėse už materialinę naudą ir patogumą, be kokio nors tikslo, kurį jis laiko esančiu aukštesniu už save ir už kurį jis yra pasiryžęs paaukotį savo paties egoizmą. Tas tikslas mums yra mūsų rasės kova pirmyn už bendrą mūsų tautų gerbuvį.

II.

Mes tikime, kad visuomenė tegali sėkmingai funkcionuoti ir, taipogi, laimingai, tik kaip organizmas; kad visoms jo dalims yra naudinga, kai kiekviena jos dalis atlieka funkciją, kuriai yra geriausiai skirta, sukuriant vieningą, vieną tikslą turinčią visumą, kuri tada yra pajėgesnė už bet kokią atskirą dalį, visumai didinant visų bendradarbiaujančių dalių galią ir taipogi visoms dalims subordinuojant savo laisvę visumai.

III.

Mes tikime, kad žmogus daro tikrą progresą, kai prie Gamtos prieina kukliai ir priima bei pritaiko amžinuosius jos dėsnius.

IV.

Mes tikime, kad kova yra esminis viso evoliucinio proceso elementas ir paties gyvenimo esmė.

V.

Mes tikime, kad joks žmogus neturi teisės į kito žmogaus darbo vaisius, nebent jis duoda lygų kiekį savo paties produkcijos ar atradimo gėrybių bei paslaugų.

VI.

Mes tikime, kad visuomenei yra naudinga pasirūpinti, kad kiekvienas sąžiningas žmogus turėtų laisvę ir galimybę pasiekti savo aukščiausiąjį potencialą, išsaugojant jo sveikatą, saugant jį nuo nenumatomų ir grėiančių katastrofų, apmokant jį būti pajėgiu savo sugėbėjimų ribose ir ginant jį prieš ekonominę ir politinę išnaudojimą.

VII.

Mes tikime, kad Adolfas Hitleris buvo neperprantamos Apvaizdos dovana pasauliui, esančiam ant žydų-bolševikų katastrofos slenkščio ir, kad liepsnojanti šio didvyriško vyro dvasia gali mums suteikti stiprybę ir įkvėpimą pakilti iš persekiojimo ir neapykantos gelmių, pasauliui atnešti naują spindinčio idealizmo, realistiškos taikos, tarptautinės tvarkos ir socialinio teisingumo visiems žmonės gimimą.

Šturmuotojas Juozas
NACIONALSOCIALIZMAS
VALSTYBĖS VALDYMO SISTEMOJE

Nacionalsocializmas valstybę supranta *kaip organizmą, kaip priemonę* Nacijos rasiniam gyvenimui užtikrinti ir sustiprinti. Su fašizmu nacionalsocializmas sutinka tame, kad Valstybė privalo būti suvereni, nepriklausoma nuo užsienio diktato, politinio, ekonominio, ar kitokio. Tačiau Valstybė, kuri yra Nacijos organizmas, tarnauja būtent rasei, kurios dalis yra Nacija. Tačiau nacionalsocializmas žmonių rasinę-tautinę bendruomenę sutvarko pagal Gamtos dėsnius, juos pritaikydamas ir išplėtodamas techniškai evoliucionavusiai žmonijos bendruomenei. Nors nacionalsocializmo doktrina kilo iš Vokietijos Nacionalsocialistų Darbininkų Partijos, pati Idėja, pats nacionalsocializmas, nors savotiškai jaunas, yra iš tiesų senas, kaip ir pati visata. Doktrina, kurią pristatė Adolfas Hitleris su savo bendražygiais ir kitais genialiais mastytojais ir kovotojais tebuvo ir tebėra didingiausia užfiksuotoje istorijoje regėta šios Idėjos išraiška.

Nacionalsocializmu paremta valstybė neišvengiamai iš esmės skiriasi nuo demokratinės, ar marksistinės, ar kapitalistinės. Yra faktas, kad tokia valstybė, kaip ir pats nacionalsocializmas, yra tikrų tikriausias viso egalitarizmo ir rasinio Chaoso priešas. Kaip tai suvokti? Tai, galima sakyti, yra gana elementaru truputi panagrinėjus kai kuriuos svarbius principus bei esmines koncepcijas.

Nacionalsocializmo doktrina priima asmenybės principą, hierarchinės tvarkos principą, asmeninės atsakomybės principą. Visa tai lemia absoliutų Nacijos vadovybės autoritetą ir valstybę padaro totalitaria, didingiausia ir kilniausia to prasme. Tai paliesime, darydami išvadas dėl šios plačios temos, kurią mėginsiu paliesti šiame neilgame rašte.

Asmenybė, kaip koncepcija, yra labai miglotai suvokiama dabartiniame modernistiniame, dekadentiškame pasaulyje. Dažniausia tai asocijuojasi su individualizmu, liberalizmu, pasakymu „aš gyvenu sau“ ir „valstybė piliečiui“, „aukščiausia – tai mano teisės“. Netrukus pažymėsime, kad tai yra visiškas melas ir nesamonė, kad asmenybės koncepcija radikaliai ir iš esmės kertasi su tuo, ką liberalizmo ir kitokių dekadentiškų doktrinų šalininkai vadina tuo žodžiu. Adolfas Hitleris, savo garsiojoje knygoje „Mano Kova“, rašė:

„Gyvenimo filosofija, kuri atmeta demokratinį masių valdžios principą ir siekia šį pasaulį atiduoti į geriausiųjų žmonių rankas, tai yra aukščiausiųjų kokybinių savybių žmonijai, taip pat turi taikyti tą pačią aristokratinę hipotezę individams tautos bendruomenėje. Ji turi rūpintis vadovaujančiomis pozicijomis ir, kad didžiausia įtaka tektų geriausiems žmonėms. Taigi, ji yra paremta ne daugumos idėja, bet asmenybės idėja.“

„Mūsų atveju, ši savoka neturi jokios reikšmės. Nes visi, kurie tiki aukštesne organizmų evoliucija turi pripažinti, kad kiekviena reikalingo noro ir kovos gyventi apraiška turi turėti apibrėžtą pradžią laike ir, kad pirmą kartą tai galėjo pasireikšti tik vienu dalyku. Tada tai buvo pakartota vėl ir vėl, ir to praktika išplito vis besiplečiančioje vietovėje, kol, pagaliau, ji įėjo į kiekvinio rūšies nario pasamonę, kurioje ji pasireikšdavo kaip „instinktas“. Tai yra lengviau suprantama ir lengviau įtikinama, žmogaus atveju. Jo pirmosios taktikos kovoje su kitais gyvūnais neabejotinai kilo iš jo gebėjimo kontroliuoti gyvas būtybes, kurios turi specialius gebėjimus.“

Negali būti jokios abejonės, kad asmenybė tada buvo vienintelis faktorius visuose sprendimuose ir pasiekimuose, kurie paskui žmonijos buvo priimti kaip savaime suprantami dalykai. Tikslus šito pavyzdys gali būti rastas tuose esminiuose karo principuose, kurie dabar tapo visos karinės strategijos pamatu. Pradžioje jie kilo iš pavienio individo proto ir, daugelio metų bėgyje, gal net per tūkstančius metų, jie buvo priimti visur, kaip savaime suprantami dalykai ir įgavo visuotinę pripažinimą.“

Iš čia pateiktų nedidelių ištraukų, galima toliau plėtoti tai, kaip nacionalsocializmas suvokia asmenybę. Asmenybė, individas, gyvena ne vien dėl savęs, o vardan tikslo, kuris savaime yra aukštesnis už pačią asmenybę, kuri yra didesnė už pačios asmenybės gyvenimą, tai yra didingąja to prasme, žmogiškojo gyvenimo esmė. Žmogus jaučiasi dalis savo Tautos, Nacijos, rasės atstovu. Kiekvienas individas yra savotiškai skirtingas, turi specifinę darbo sritį, kurioje pasireiškia geriausiai. Taigi nacionalsocialistinė valstybė privalo pasirūpinti, kad kiekvienas individas dirbtų darbą, kuris geriausiai atitinka jo įgimtus ir įgytus sugebėjimus bei individo profesinį pašaukimą. Tautai yra reikalingi ir inteligentai, ir darbininkai, ir valstiečiai. Todėl nacionalsocializmas valstybėje privalo panaikinti panieką juodam darbui, taipogi, radikaliai ir iš esmės pakeisti esamą kapitalistinę, sužydintą darbo koncepciją. Ji bus pakeista į organišką, natūralią ir Dievo ir Gamtos dėsniais paremtą darbo koncepciją. Darbas – tai būtent tai, iš ko kyla materialusis gerbūvis, produkcija, daiktai, pastatai ir t. t. Be darbo negali būti jokios žmogaus materialinės gerovės, darbas kuria viską. Žinoma, modernistinė, dekadentiškoji vartotojų visuomenė tam priešpastatys tai, kad dabar „vyrauja paslaugų sektorius“. Nacionalsocializmas vartotojišką visuomenę, kaip idėją, atmeta ir ją apibrėžia kaip išsigimėlišką, niekingą ir degeneratyvią.

Juk paslaugų sektorius, žinoma, yra reikalingas Nacijos ūkiui, tačiau jis nesukuria konkretaus produkto. Jį tegalime laikyti būtent išlaidomis, kurios yra gyvybiškai svarbios Nacijos ir valstybės funkcionavimui. Nacionalsocializmas atsisako Valstybę paversti stambiojo ir užsienio kapitalo verge, jis siekia, kad Nacija apsirūpintų viskuo, ką teikia jos gyvybinė erdvė ir stengti kuo mažiau priklausyti nuo užsienio ir, tuoliau, priešišku jėgų. Nacionalsocializmo triumfui atėjus, vartotojišką visuomenę, kaip tokią, ištiks pelnyta mirtis, virš jos pelenų kils naujos, didingos formos.

Asmenybė ne tik privalo dirbti, dirbti darbą, kuriam yra labiausiai pajėgi, ji turi, taip pat ir per savo darbą, suprasti, kad yra savo Nacijos ir rasės dalis, kad turi idealą, kuris stovi aukščiau jos pačios, asmenybės, egoizmo. Kai tai suvokiama, tada asmenybė įgija tikrą vertę. Žinoma, individualizmas taukš, kad individas turi „teises“, ir, kad tai neva yra didelė vertybė. Žinoma, individas turi teises, bet visų pirma yra pareigos, o teisės turi būti proporcingos pareigoms. Kuo daugiau pareigų – tuo daugiau teisių, bet taip pat ir atsakomybės, o kuo mažiau pareigų, tuo mažiau teisių. Tai logiška ir natūralu.

Taigi nacionalsocializmas mato ne masę, o individą, asmenybę, kaip gerbūvio kūrėją, bet mato individą ne kaip pakrikusį egoistą, o kaip narsų savo Nacijos ir rasės atstovą, žmogų, priklausančią visumai, aukštesnei už jo paites gyvenimą. Taip individas įgija tikrą prasmę, gyventi, dirbti, kovoti, gauti iš tautiečių, bet ir jiems duoti, gyventi darnoje.

Asmenybės sudaro grupę, kuri yra Tauta, skirtingos ariškos tautos sudaro mūsų rasę. Iš fakto, kad individai yra kartu ir sudaro bendruomenę, kyla natūralus hierarchijos ir hierarchinės tvarkos klausimas, kurį puikiai paaiškina nacionalsocializmo doktrina.

Kadangi skirtingos rasės, žmonės, gyviai ir t. t. yra skirtingi, jie nėra vienodi, taipogi, jie nėra lygiaverčiai. Tačiau viskas, kas yra natūralu ir atitinka Gamtos dėsnius turi vietą priešais Dievą ir, taipogi, gali užimti savo teisėtą poziciją hierarchinėje bendrijos, visuomenės, Valstybės, Nacijos, o, galiausiai, ir viso pasaulio struktūroje. Kur yra tikra darna, ten yra tikra hierarchija.

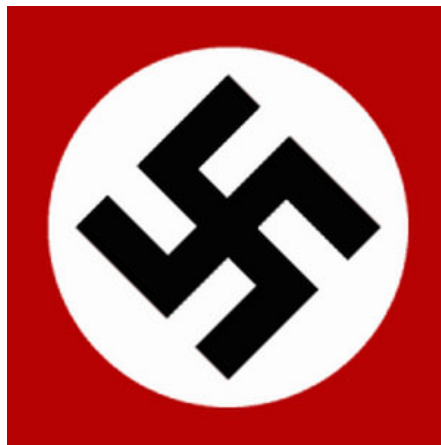
Galima pamatyti visur, kad hierarchija yra natūralus dalykas: kariuomenėje yra paklūstama vyresniojo laipsnio kariui, karininkui, kuris užima tą hierarchinę poziciją pagal savo nuopelnus, darbus, mokykloje paklūstama mokytojui, Valstybėje, tuo tarpu, Valstybės vadams, vadovybei. Egalitarizmas, taipogi ir demokratija, **kuri yra egalitarizmo atšaka, neigia hierarchiją, nors niekaip nuo jos negali pabėgti** praktikoje. Dauguma negali valdyti ar spręsti vien dėl to fakto, kad ji yra dauguma, visa Nacija turi skirtingus visuomenės sluoksnius, kuriuos nacionalsocializmas suvienija vieninga valia dirbti bendram tikslui – Nacijos gerovei ir didybei. Ši hierarchinė tvarka neigia klasių kovos principą, iš esmės prieštarauja, ir kapitalizmui, ir komunizmui, kadangi organiška hierarchinė tvarka yra prieš chaosą ir, taipogi, prieš susiskaldymą Nacijoje. Viskas, kas kenkia Nacijos vienybei, privalo iš Valstybės gauti mirtiną smūgį, kadangi vienybė yra gyvybiškai svarbi Nacijos rasiniam išlikimui ir gerbūviui. Nacionalsocializme aukščiausią poziciją užima ideologinė Nacijos valdžia, tikrasis elitas, kurio priešakyje yra Tautos Vadas. Hierarchija reiškia absoliutų valdžios autoritetą ir, reminatis asmenybės idėja, absoliučia jos atsakomybe, taip pat piliečių atsakomybę ir pareigas. Pirma pareigos, paskui teisės; **pareigos ne kaip formalumas, o kaip džiugi nacionalinės-rasinės sąmonės ir nacionalizmo išraiška.**

Autoritetas nacionalsocializme yra nepaprastai svarbus valdymo elementas. Valstybės valdžioje tegali būti tikri idealistai, nacionalsocializmo vadai, atsidavę rasės ir Nacijos šlovingai ateičiai. Valdžia privalo, kartu su absoliučiu autoritetu, turėti absoliutų atsakingumą už savo veiksmus prieš likusią Tautos dalį.

Nacionalsocializmas valdymą paverčia būtent **geriausiujų Nacijos atstovų valdymu, jis išvija svetimus interesus iš Valstybės gyvenimo, užtikrina darną ir rasinę švarą visuomenę.** Viena iš viso šito teisingumo pasėkmių – neišvengiamas socialinis teisingumas.

Tačiau dabar mes gyvename žydijos rankose esančioje oligarchinėje diktatūroje, prisidengiančia demokratiškos prostitutės kauke. *Nacionalsocializmas nugalės, sunaikinęs esamą pseudo-elitą ir sunaikinęs jų valdžios formą. Iš pelenų kils nauja rasinė Lietuvių Nacijos Valstybė, kuri turės parodyti kelią visos arijų rasės persitvarkymui.*

PIRMYN Į NACIONALSOCIALIZMĄ!

LIETUVA LIETUVIAMS!

Sveiki, tautiečiai, broliai, seserys LIETUVIAI!

Norėčiau padiskutuoti labai ūmia problema: apie svetimtaučius mūsų šalyje, jeigu būtų galima juos taip pavadinti. Paprastas svetimšalis: jis bandytų prisitaikyti, suprasti mūsų kultūrą, papročius, bet jis suprastų, kad jam čia ne vieta, o dabartiniai imigrantai nebando nieko suprasti, jie naikina mūsų gyvenimą, naikina mūsų papročius, atneša visokių savo šiukšlinių švenčių, kurių mums tikrai nereikia. Juk mūsų protėviams nereikėjo jokio „halloween“ nereikėjo dėvėti kažkokio kinietiško skarmalo kuris tuoj suplys. Paklauskite savęs, ar pastebėjote kiek jie mums sukelia nelaimių? Jie tyčiojasi iš mūsų... netikite? Kas darėsi Šiauliuose, kas darosi Vilniuje, kodėl Lietuvos miestų centruose yra atvirai įžiebinėjamos žydiškos menoros Lietuviškų švenčių metu? Ar Lietuva priklauso žydams? Visi tie negrai, žydai, azijatai, kam jie mums reikalingi

mūsų šalyje? Mums reikia kovoti už savo Tautą. Stokite į kovą prieš imigrantus. Mums jų nereikia, jie užima mūsų darbo vietas, jie parduoda daugiau savo prastų, nekokybiškų prekių, nei aukštos kokybės lietuviškų prekių parduoda Lietuvis! Taigi stokite į kovą, **išvykime lauk juos kartu, atlaisvės darbo vietų, tikras Lietuvis galės išmaitinti savo šeimą ir gimdyti vaikus, kurių mums taip trūksta Lietuvoje.**

Pakalbėkime apie žydus, jie ir taip mums trukdo vystytis, negana to, mes jiems turime nusileisti, negalime statyti pastatų kuriuose gyventų Lietuviai, mes Lietuvoje turime laikytis jų žydiškų papročių, o tam pasipriešinęs jaunimas, tampa visos Europos „gėda“. Kodėl mes turime jiems leisti viešpatauti Lietuvoje? Čia mūsų šalis, mes dėl jos amžius kovojome, taigi nepasiduokime ir mes, XXI amžiaus Lietuviai. Neleiskime žydams trukdyti mums gyvuoti ir plėtotis: **vykime juos lauk!** Viskas, kas čia parašyta, yra tiesa, paieškokite informacijos ir rasite faktus, patvirtinančius mano teiginius.

Kita mūsų problema – azijatai. Jie pradėjo atvykti kai pamatė, jog Lietuvoje gali užsidirbti pinigų. O darbdaviai meta lauk Lietuvius tik dėl to, kad azijatas prašo mažesnio darbo užmokesčio, nei Lietuvis. Manau, kad tikras Lietuvis to nepadarytų, o darbdaviai yra valdomi tarptautinių žydų organizacijų, kurios viską nori padaryt pigiau, bet ne kokybiškiau ir išnaikinti tikras tautas, kurios dar ne visai pasileido vergiją žydams. Azijatus reikia laikyti žydų vergais, su kurių pagalba jie gauna darbą tokiose valstybėse kaip Lietuva.

Ir kol kas nepaplitęs dalykas tai – negrai. Aš tikrai nenorėčiau kad Lietuviai kartu mokytusi, gyventų kartu su jais, pasidomėkite istorija, jie niekada nesukūrė jokios civilizacijos. Ko jie save taip išsikėlė? Viskas padaryta su žydų pagalba, pasiklausyte jų dainų, daugumoje tyčiojamasi iš mūsų, nes mes visada priversdavome dirbti mums, baltiesiems. Nes, kaip pastebėta, jie nemoka be mūsų gyvent šiuolaikinėje urbanistinėje civilizacijoje, pažiūrėkite į Afriką. Ten visi tarpusavį pjaunas, nėra jokios valdžios ir valdymo, kodėl? Nes negrai niekada nemokėjo ko nors valdyti, ar naudoti. Jiems visada reikėjo baltųjų pagalbos. Negrai nėra sukurti civilizacijai, kaip arijų rasės žmonės.

Atminkite, kad svetimšaliai yra mūsų nelaimė, taip visuomet buvo ir bus. Kas geriausias Lietuvos žėmes darbininkas ir puoselėtojas? **Lietuvis!** Ir mums nereikia niekeno kito pagalbos, nei sukčiaus žydo, nei Lietuvių duonos atėmėjo, azijato. Azijatai veržiasi pas mus, turėdami savo valstybes, tai kam jiems jos, kad jie gyvena mūsų žemėje, kur turi gyventi tikri Lietuviai? Tegul jie sau ir gyvena Vietname, ar Kinijoje, kam jiems veržtis į baltųjų kraštą? Nes jie yra skatinami žydų ir kosmopolitų čia belstis ir naikinti baltąją rasę. Bet jeigu mes ten pat veržtumėmės, kaip jie veržiasi pas mus, jūs neisivaizduojate, koks kiltų skandalas: „kaip gali baltasis taip elgtis su azijatu“. O jūs pagalvokite: taigi mes viską pradėjome, kūrėme miestus, pirmieji sukūrėme imperijas, valdėme visą pasaulį. O dabar mūsų rasė nuvertinama, mes po truputį tampame antrarūšiais. Negrai ir azijatai savo gyvendami valstybėse niekam nekliudytų, nes tada tarp mūsų ir jų būtų harmonija ir darna. O per žydus ir sugriuvo mūsų valdymas ir žmogiškasis visas pasaulis. Žydai yra parazitai. Visas pasaulis po truputį bando atsibusti, o mes padedame jums tai padaryti. Žydai valdo visą ES (Europos Sąjungą), tad jie valdo ir Jūsų pinigus ir mūsų valstybę, mums reikia jų atsikratyti, ir išstoti iš ES, kurią valdo žydai su kosmopolitų-masonų klikomis. Tarpukaryje mums nereikėjo jokių ES, ar NATO, nes Lietuviai valdė, gynė ir dirbo savo žemele, ir jos nedrįso minti joks nusūęs žydas, ar azijatas.

Ginkime ir kovokime už Lietuvą, kovokime už save, nes Jūs, išvydami lauk parazitus iš Lietuvos, išvalote save ir išvalote savo Tėvynę, kurioje augote, gimėte ir kuria didžiuojatės. Taigi: **dabar padėkite savo Tėvynei, nes Ji prašo Jūsų visų pagalbos – išvykite visus parazitus LAUK!**

HEIL HITLER!

Šturmuotojas Daumantas

Šturmuotojas Mantas

HOLOKAUSTAS – DVIDEŠIMTOJO AMŽIAUS FARSAS

Pagal nacionalsocializmo principus, Valstybė yra sukurta Nacijos labui. Pavyzdžiui: Vokietija buvo sukurta vokiečių ir ji priklauso vokiečiams – tai jų šalis ir tik jie joje yra pilnateisiai. Tai tas pats, kas turėti savo namus – tik jūs esate pilnateisis jų šeimininkas. Juk jūs jį pasistatėte, arba nusipirkote, jis jums priklauso, už jį esate atsakingas ir mokate mokesčius taip pat jūs. Todėl yra natūralu, kad jūs esate savo namų šeimininkas ir valdytojas, namuose darote ką norite - „mano namas – mano tvirtovė“. Lygiai taip yra ir su valstybėmis: tautos savo šalyse gyvena tūkstančius metų. Rankose su arkliais ir ginklais. Su savo darbais ir krauju, todėl jos turi pilną teisę savo valstybes laikyti savo nuosavybe. Lietuva – Lietuvos tvirtovė; Vokietija - vokiečių ir t.t.

Kadangi jūs esate savo namų šeimininkas, tai ir kviečiatės į svečius ką norite, o ko nenorite – nesikviečiate. Taip pat yra ir su Valstybe. Ko jos šeimininkai nenori, to ir neįsileidžia. Pavyzdžiui: draugai ar riboja galimybes įvesti ginklus, narkotikus, tam tikrus gaminius bei prekes, ar nepriima nepageidaujamų asmenų.

Sakykite, kad pas jus ateina svečias. Juk jis neturi jokios teisės jums įsakinėti, daryti ką panorėjęs, knistis po jūsų daiktus ir t. t. Na, nebent jūs tai jam leidžiate, tačiau turite pilną teisę to ir neleisti, ir svečiui parodyti duris, jeigu jo nepageidaujate. Tas pats yra ir valstybėse: nelegalūs imigrantai gali būti deportuojami, kai kuriems asmenims gali būti atimta pilietybė ir panašiai. Lygiai tas pat vyko ir su žydais Vokietijoje. Kokią teisę svečias turi pas jus apsigyventi be jūsų leidimo ir gyventi pas jus namie ilgiau negu jūs jam leidžiate. Kodėl lygybė su tuo, kuris to namo (Valstybės) nestatė?

Taigi, žydai buvo paskelbti nepageidaujamais asmenimis, nepageidaujama tauta, jų pasai buvo sužymėti ir jiems įsakyta trauktis, jie buvo deportuojami. Kodėl kai kurie įsipasikojo? Na, tai jau jų problemą – juk vokiečiai turėjo pilną teisę išvaryti nepageidaujamus svetimtaučius iš savo Valstybės – juk jie jos šeimininkai.

Turbūt dabar sakysite „kodėl tada naciai žudė žydus ir už Vokietijos sienų?!“ – tuom užsiėmė daugiau vietiniai šalių gyventojai. Vokiečiai tiesiog uždarė žydus nusikaltėlių darbo stovyklas, o tai paaiškinti lengva: 1933 metais žydija pati paskelbė karą Vokietijai. Kaip atsaką į tai, Adolfas Hitleris pradėjo vyti žydus iš Vokietijos, o nusikaltusiems taikė atitinkamą bausmę. Kalinti darbo stovyklose lygiai taip pat buvo ir prancūzai, ir britai po to, kai jie paskelbė karą Vokietijai. Lenkai taip pat. Amerikiečiai darė tą patį su Japonais JAV, Reicho priešai su vokiečiais ir panašiai. Vokiečiai čia nebuvo nei pirmi, nei paskutiniai, nei žiauriausi.

„Iš kur krūvos lavonų, batų, akinių? Iš kur tie gyvi skeletai?“ – Visa tai atsirado karo pabaigoje, kai dėl aktyvaus bombardavimo buvo nutrauktas tiekimas į koncentracijos stovyklas. Po vieno ar poros mėnesių badavimo jūs veikiausiai atrodytumėte ne ką geriau, prieš tai ir taip gyvenę karo sąlygomis. Valgyti reikia ir vokiečiams. Kas svarbiau – draugas, tautietis, kovojantis toje pačioje apkasų pusėje, ar priešas? Veikiausiai jūs taip pat rinktumėtės pirmiau pamaitinti draugą.

Ligos priaugti svorio taip pat nepadedą. Pažymėkime ir tai, kad didelė dalis vadinamų „holokaustą įrodančių“ fotografijų yra klastotės.

Sumesti krūvą batų ar akinių nemanau, kad yra sunku. Be to, tai, kad iš viršaus matote krūvą daiktų, dar nereiškia, kad tie patys daiktai yra ir krūvos viduje.

Nedidelis klausimas: jeigu kaliniai stovyklose ir taip buvo pasmerkti mirti, tai kam prie tvoros reikalingas ženklas „atsargiai – aukšta įtampa“? Juk kuo daugiau jų tenai nukęps, tuo geriau, tai kam tie įspėjimai?

„O kaip dujų kameros, „Zyklon-B“? Zyklon-B išrastos dar 1920 metais, kaip pesticidas ir priemonė vabzdžiams naikinti ir buvo populiarios Eurooje. Tai bespalviai kristalai, pradedantys virsti garais prie ~26°C temperatūros. Ypač nuodingos, degios ir sunkios, todėl patalpoms būtinas ilgasvėdinimo laikas arba speciali dujų įpūtimo, vėdinimo sistema su dujų išmetimu kažkur toliau, jeigu nenorite nudusinti saviškių, ir kvalifikuotadarbo jėga. Tokia įranga buvo tik tose saugiose ir nedidelėse kamerose, kurios buvo skirtos drabužiams dezinfekuoti, dėl to nesiginėja net dabartiniai „ekspertai“. Taip pat būtinos apsaugos – pirštinės, kostiumas, dujokaukė. Dujokaukės aplinkoje, pilnoje šių dujų efektyviai apsaugo tik apie 10 minučių (juk tai visgi rugštis), o tokia aparatūra nebuvo labai pigi ir paprastai gaunama, todėl tų „25000“ kūnų kasdien iš dujų kamerų Aušvice yra paprasčiausiai nerealu. Be to, buvo ne mažas pasirinkimas žymiai patogesnių ir praktiškesnių naikinimo priemonių. Kontaktuojamos su metalais, ar grublėtu paviršiumi, tos dujos linkusios suskystėti ir dažyti paviršius mėlyna spalva. Kodėl tose „dujų kamerose“, kuriose neva buvo naikinami žmonės, to nėra?

Deginimas krematoriumuose: dabartiniuose krematoriumuose 800-1000°C temperatūrai palaikyti naudojamos gamtinės dujos ir deguonis, kūnui sudegti reikia pusantros – dviejų valandų. Kaulai vistiek nesudega, jie turi būti trupinami mašinoje, tam reikia dar 10-15 minučių. Įdomu, ką vokiečiai darė su tiek milijonų žmonių skeletų, neturėdami kaulų traiškymo įrangos? Nuo vieno kūno iš viso lieka 1 kg pelenų – kur jie dingę?

Anglis krematoriumams – netinkamas kuras: sudegusi palieka ji 10% savo masės, ją sudėtinga deginti, išskiria palyginti mažai šilumos, ją reikia saugoti nuo drėgmės. Aušvice, kur gruntinis vanduo 40 cm gylyje, tai padaryti sudėtinga. Vienam kūnui sudeginti reikia 40 kg anglies. Sudeginti viskam, ar net didžiąjai daliai jos paprasčiausiai būtų neužtekę. Anglis taip pat buvo naudota elektros gamybai, šildymui, milžiniški jos kiekiai naudoti pramonėje. Patenkinti šiuos poreikius tikrai svarbiau, nei gadinti orą „6000000-ais“ žydų... anglimi gerame krematoriume reikės mažiausiai pusantros valandos.

O kaipgi kūnų deginimas laužuose? Na, vienam kūnui sudeginti reikėtų maždaug 3-4 h ir maždaug pusės tonos sausos medienos. Kiek jos reikėtų sudeginti „6000000“ žydų, o kur dar kiti, kiek tai truktų?

Deginimas dyzeliu, benzinu, mazutu ir panašiai: nejuokaukite – vokiečiai paprasčiausiai neturėjo iš kur jo pakankamai gauti, o turėtų atsargų vargiai užtekę (o vėliau ir pritrūko) karo reikmėms.

Kūnų sudeginti paprastose duobėse iki pelenų tiesiog neįmanoma – ugniai trūksta deguonies, necirkuliuoja oras ir ugnis paprasčiausiai gęsta. Netgi po avia katastrofų, kur dega aviacinis, itin kaloringas kuras, žmonių kūnai nesudega iki pelenų. Jie tiesiog apanglėja.

Apie kūnų deginimą kitais kūnais galite net nesvajoti – žmogaus kūną sudaryo 75% vandens, kuris nedege ir jam reikia labai daug energijos, norint užkaisti ar išgarinti... Tai būtų tas pats, kas vieną arbatinį užvirinti kitu arbatiniu – neįmanoma. Buvo ir daugiau pasakėlių – nuo muilo iš žmogaus riebalų, iki batų iš žmogaus odos. Bobučių pasakose tiesos daugiau.

Dar vienas klausimėlis: iš pradžių buvo sakę, kad Aušvice nužudyta 4000000 milijonai asmenų. Vėliau skaičius sumažintas iki 1,5-1 milijono, bet tie „6000000“ kažkaip nesumažėjo. Kur pradingę, iš kur dar atsirado?

Tiesą pasakius, tų 6 milijonų žydų vokiečių išvaduotoje Europoje net nebuvo, o kur dar šimtai tūkstančių pabėgusių, pasitraukusių ir išgyvenusių? Realiai jų mirė 3-500,000. Kuo šis skaičius ypatingas, palyginti su karo metais mirusių rusų, ar vokiečių skaičiumi? Nebent tuo, kad yra keliolika kartų mažesnis.

Galiausiai – juk vyko karas – mirė gi ne vien tik žydai, bet ir žymiai daugiau kitų žmonių. Kodėl 6 milijonai (net jeigu tai ir būtų tiesa) yra svarbesni negu maždaug 7,5 milijonų ukrainiečių, kurie mirė dėl dirbtinai bolševikų sukulto bado (prisiminkime, kad didžioji dauguma ir svarbiausios bolševikų galvos buvo žydai ir pusžydžiai).

Kokia iš šio mito nauda?

- 1. Nukreipti dėmesį nuo darytų nusikaltimų TSRS, D. Britanijoje, JAV, Lenkijoje ir kitur.*
- 2. Vokietija iki šiol tebemoka „reparacijas“ Izraeliui, t. y., yra apvogiamą pasaulinės žydijos.*
- 3. Taip žydai apsisaugo nuo kritikos. Dabar apie žydiją leidžiama šnekėti gerai, arba nieko.*

ŠALIN POLITINĘ CENZŪRĄ!

Dr. Paulius Josefus Gėbelsas

KELK AUKŠTAI VĖLIAVĄ!

Buvo vėlyvas vakaras ir aš mėgavausi retu malonumu, skaitydamas gerą knygą. Aš buvau atsipalaidavęs ir ramus. Suskambėjo telefonas. Aš neramiai pakėliau ragelį. Tai buvo blogiau, negu tikėjausi: „Horstas Veselis buvo pašautas“. Drebdamas iš baimės, paklausiau: „Negyvas?“. „Ne, bet nėra jokios vilties.“ Aš jaučiuosi, lyg aplink mane griūtų sienos. Tai buvo neįtikėtina. Negali būti!

Po kelių dienų aš įžengiau į mažą palatą pirmame ligoninės aukšte ir buvau šokiruotas vaizdo. Kulka galvoje šiam didvyriškam jaunuoliui padarė siaubingą žalą. Jo veidas buvo sumaitotas. Aš vargiai jį atpažįstu. Bet jis yra laimingas. Jo skaidrios, šviesios akys blizga, nors mes negalime ilgiau kalbėti. Daktaras jam liepė būti ramiam. Jis tik kartoja kelis žodžius: „Aš esu laimingas“. Jam nereikia to sakyti. Tai galima matyti, pažiūrėjus į jį. Jo jauna, šviesi šypsena nugali kraują ir žaizdas. Jis vis dar tiki.

Aš sekmadienio popietę sėdėjau prie jo lovos, kol iki vakaro ėjo minios lankytojų. Galima viltis... Jis sveiksta. Karštis nukrito, žaizdos pagijo. Kos pusiau atsisėdo ir šnekėjo. Apie ką? Kvailas klausimas! Apie mus,

apie judėjimą, apie savo idėjos draugus. Jie šiandien stovėjo už durų ir vienas po kito užeidavo ir iškeldavo ranką akimirksniui pasveikinti jaunąjį vadą. „Aš neišsivaizduoju to kitaip!“

Aš žiūriu į jo rankas, kurios dabar yra mažos ir baltos. Jo tvirta nosis yra išsikišusi jo veido viduryje ir jo dvi šviesios akys švyti. Bet sugrįžo karščiavimas? Jis negali valgyti, jo jėgos pamažu senka, nors jo dvasia išlieka šviežia ir pasirengusi. Jam neleidžiama skaityti. Jis tegali kalbėti. Yra sunku paklusti seselės įspėjimui. Ar aš kada nors jį vėl pamatysiu? Kas žino! Jeigu neišsivystys kraujo užkrėtimas, viskas bus gerai.

Už durų stovi vieniša motina. Jos veidas atspindi klausimą: „Ar jis išgyvens?“ Ką besakyti, jei ne „taip“? Aš mėginu įtikinti save ir kitus.

Išsivysto kraujo užkrėtimas. Nuo ketvirtadienio telieka mažai vilties. Jis nori pašnekėti su manimi.

Daktaras man duoda minutę. Kaip yra sunku įeiti į palatą pro mirties žvilgsnį! Jis nežino, kokia rimta yra jo būklė. Bet jis jaučia, kad tai gali būti paskutinis kartas: „Neišėik iš čia!“ – maldauja jis, sako jo akys, jo rankos, jo įkaitusios sausos lūpos, man išeinant sunkia širdim. Aš bijau, kad jį pamačiau paskutinį kartą.

Šeštadienio rytas. Yra beviltiška. Daktaras daugiau nebeįleidžia lankytojų. Jam prasidėjo haliucinacijos. Jis netgi daugiau nebeatpažįsta savo motinos.

Pusė septynių šeštadienio ryte. Jis miršta po sunkios kovos. Po dvejų valandų, stovėdamas prie jo lovos, aš negaliu patikėti, kad tai yra Horstas Veselis. Jo veidas yra geltonas, žaizdos vis dar pridengtos baltais pleistrais. Ant jo smakro matosi ražienos. Jo pusiau atmerktos akys, tartum stiklinės, spokso į amžinybę, su kuria susiduriame mes visi. Mažos šaltos rankos guli gėlių apsupty, ir raudonų tulpių, ir našaličių.

Horstas Veselis išėjo. Jo mirtingieji palaikai apleido konfliktą ir kovą. Tačiau aš galiu beveik fiziškai jausti jo dvasią, kylančią gyvuoti su mumis. Jis tuo tikėjo, jis tai žinojo. Jis pats parašė žodžius: Jis „dvasia žygiuoja mūsų gretose“.

Vieną dieną, vokiškoje Vokietijoje, darbininkai ir studentai kartu žygiuos, dainuodami jo dainą. Jis bus su jais. Jis ją parašė ekstazės, įkvėpimo akimirkoje. Daina plaukė iš jo, gimusi iš gyvenimo ir tą gyvenimą liudijo. Rudieji kariai ją dainuoja per visą šalį. Po dešimties metų vaikai ją dainuos mokyklose, darbininkai gamyklose, kareiviai žygiuose. Jo daina padaro jį nemirtingu. Tai yra kaip jis gyveno, tai yra kaip jis mirė. Klajotojas tarp dvejų pasaulių: tarp vakarykštės dienos ir rytojaus, tarp to, kas buvo ir to, kas bus. Vokietijos revoliucijos karys! Kadaise jis stovėjo su savo ranka ant savo diržo, su jaunystės šypsena savo raudonose lūpuose, visada pasirengęs rizikuoti savo gyvybe. Tokį mes jį ir atminsime.

Aš matau žygiuojančias nesibaigiančias dvasių kolonas. Pažeminta tauta kyla ir pradeda judėti. Atsibundanti Vokietija reikalauja savo teisių: Laisvės ir klestėjimo!

Jis savo dvasia žygiuoja už jų. Daugelis jo nepažįsta. Daugelis bus išėję, kur dabar yra jis. Daugelis kitų bus atėję. Jis su jais tyliai ir sąmoningai džiaugiasi. Plėvesuoja vėliavos, skamba trimitai, skamba dūdos ir iš milijono sielų skamba Vokietijos revoliucijos daina:

Kelk aukštai vėliavą!

DYTRICHAS EKCHARTAS
BOLŠEVIZMAS NUO MOZĖS IKI LENINO:
DIALOGAS TARP MANĖS IR ADOLFO HITLERIO

II

„Ir taip tai tęsiasi per visą Senąjį Testamentą“ – pradėjo jis vėl. „Iš tiesų, aš tau nieko naujo nesakau, bet mes turime tai parsinešti sau namo kaip įmanoma dažniau tam, kad sugebėti paneigti pastovų dviveidišką tauškėjimą. Tikrai Jošuos knygos turėtų pakakti, toks netrikdomo genocido dalykas, pabaisiško žiaurumo, begėdiško godumo ir šaltakraujiško gudrumo – pragaro išpėra! Ir viskas vardan Jahvės, iš tiesų, pagal jo išreikštą pageidavimą! Kai Jericho miestas tapo žydų auka per kekšės Rahabos išdavystę, nei žmogus, nei gyvūnas, nei jaunas, nei senas išliko tarp gyvųjų, tik kekšės buvo pasigailėta. Ji ir visa jos „garbinga“ šeima buvo

apdovanota privilegija gyventi Izraelyje. (1) Ir kokios geros prigimtios tautos buvo, viena po kitos, visiškai išnaikintos! Deličas, kuris išsamiai išnagrinėjo tą periodą rašo, kad, pavyzdžiui, apie kananiečius: ant visų kalnų, po kiekvienu pavėsę duodančiu medžiu, atiduodavo pagarbą ir adoraciją saulės deivei Ascherai ir jis palygina šį gražų, poetišką paprotį su mūsų katalikais valstiečiais, tarnaujančiais Visagaliui atokiose kalnų koplyčiose. (2)

„Vien tik Jošue“, pabrėžiau aš, „buvo atsakingas už trisdešimt vieno karaliaus ir visų jų tautų išžudymą. Tarp tų tautų, išnaikintų per grobikiškus puolimus, buvo keletas, kurios pasitikinčiai jam pasidavė. Kiekvieną kartą pikti žodžiai „neleiskit niekam išgyventi“, buvo girdimi. Aš esu linkęs manyti, kad „liaudies minia“, arba bent jos palikuonys vis dar tada tebebuvo paklusnūs žydų smogikai, ne dėl to, kad darbas buvo toks baisus, bet dėl to, kad Izraelio vaikai visada apgauna gojus daryti savo nešvarius darbus, ypač kur randasi pavojus. Be to, jie nebūtų buvę pakankamai stiprūs sudoroti tautas, kurioms buvo priešiški, be didžiulio savo brutaliųjų draugų entuziazmo.

„Ypač įdomus yra akivaizdus pasitenkinimas, su kuriuo žydai suskaičiavo nužudytus karalius, galima prisiminti pranašą Izajų. Vienoje vietoje jis šaukia, lyg ko nors apsėstas: „Viešpats yra piktas prieš visus gojus, jis juos atiduos skerdynėms, jų žemė taps degančia derva, ji taps dykyne, persisunkusi jų krauju“ žemėje nebus jokių kilmingųjų; jų princai išmirs.“ (3) Izaiją ir Jošue skyrė šimtai metų, bet per visą tą laiką degantis žydų pyktis prieš ne žydišką karaliją nei kiek nepasikeitė.

„Ir per visą amžinybę niekas nepasikeis“, jis tęsė, „tiek, kiek yra liečiamas žydų požiūris į mūsų karalius ir į mūsų vadus. Sunaikinti juos yra jų amžinoji nuodėmė ir, kai jie to negali pasiekti jėga, jie naudos gudrumą. Kai tik mes turime stiprią vadovybę, žydai yra priversti savo nosis išlaikyti švariomis. ***Tačiau mūsų valdžia tegali iš tikrųjų būti stipri tik tada, kai ji yra visiškai sudėta tik iš mūsų tautos; tik jei ji rūpinasi pačios vargingiausiojo iš jos gerbūviu taip pat, kaip ir turtingiausiojo; tik jeigu ji, su stipriu savo pačios vertės supratimu, iš karto išvija visą svetimą įtaką; tik jeigu ji yra ne tik nacionalinė, bet taip pat yra ir socialinė iki pat savo kaulų. Nesvarbu, ką gali sakyti kiti, aš tai tvirtinu: ateis laikas, kai visos geriausiosios pasaulio nacijos turės tokią valdžią; ir visi bus nustebę išvydę, kad vietoje to, kad tarkuoti vieną kitą, kaip būta anksčiau, jos viena su kita elsis pagarbiai ir apgalvotai. Mat tada nebebus godumo žemėms, didesnės galios geismo, įtarumo – nuotaikos, kurios šiandien nesumaišytoje formoje egzistuoja izoliuotoje mažumoje, o ne patiklioje daugumoje.*** Bus galas melagingam chaotiškos žmonijos brolijos aukštinimui, kuris, jeigu iš vis įmanomas, toks būtų tik esant prielaidai, kad iš pat pradžių iš to būtų išsirtas amžinasis piktadarys – žydas. Bet, jei tai būtų padaryta, nebūtų jokio reikalo stumti universalios brolybės idėją; įvairios tautos pačios sutartų.

1. Jošues knyga, 6:25.

2. ***Friedrich Delitzsch, Die Täuschung: Kritische Betrachtungen zu den alttestamentlichen Berichten über Israels Eindringen in Kanaan, Die Gottesoffenbarung vom Sinai, und die Wirksamkeit der Propheten (Stuttgart, 1920).***

3. Izaajo knyga 34.

Gerhardas Laukas

TIKRAS HEROIZMAS

Nacionalsocializmas nei kiek nekenčia nuo didvyrių stygiaus. Jų darbai, jų pasiekimai ir, virš visko, jų aukos, mums yra pavyzdys, įpareigojimas ir stiprybės šaltinis.

Mano karta, pirmoji „pokario karta“ vis dar turėjo galimybę asmeniškai susitikti daugelį iš šių didvyrių. Aš pamenu aplankęs garsų pulkininką Hansą Ulrichą fon Rudelį, jo namuose, Kufsteine, Tirolijoje, aštuntajame dešimtmetyje. Didelė garbė!

Bet yra dar daugelis idėjos draugų, kurie man yra turėję dar didesnės įtakos. Visų pirma, aš su jais praleidau daugiau laiko, negu su pulkininku, o visų antra, jie buvo „tik normalūs žmonės“, nors nuveikė daug daugiau, nei „normalius“ dalykus.

Jis buvo S.A. draugai Valteris Latermanas ir Karlas-Ferdinandas Švarcas, Miulierių Šeima ir „Arminas“ iš Hitlerio jaunimo kartos, Tysas Kristofersonas, pokario kartos kovotojai Michaelis Kiunenas, Gotfrydas Kiuselis, Michaelis Štormas ir kiti, kurie išlieka neįvardinti tik saugumo sumetimais. Kai kurie iš šių draugų ir jų gyvenimai man padarė ypač stiprų įspūdį.

1945 metai... Karas pasibaigė. Viskas prarasta. Gyvenimas tapo beprasimškas. Vienas eina per mišką link geležinkelio bėgių, atsisėda ant bėgių ir laukia traukinio, kuris užbaigs liūdną gyvenimą. Tas pats žmogus galvoja, tada priima kitokį sprendimą. Jei jis išgyvens, galbūt galės kurią nors dieną kažką padaryti Fiurerio dvasia. Jis atsistoja ir pareina namo. Prabėga ne vieneri metai... 1972 metų vasarą, išvytasis iš Breslau miesto jam pasako, kad yra toks NSDAP/AO. Tas pats žmogus tampa vienu iš pirmųjų narių, vienas iš darbščiausių narių ir dosniu finansiniu remėju, kad ir būdamas neturtingas ir kuklaus gyvenimo būdo. Jis dirba savanorišką darbą metus po metų, dešimtmečius po dešimtmečių... Pasenus, ištiko apakimas... Bet jis tęsė darbą: juk jis vis dar gali pakuoti siunčiamuosius paketus...

Mirtinai serga vėžiu, vargiai tegali valgyti, ar miegoti. Net ėjimas yra sunkus ir varginantis. Bet vis dar galima kažką daryti: save nusitempti iki stalo ir dirbti prie kompiuterio... Valandų valandas... Kadangi yra sunku atsistoti ir sugrįžti prie kėdės. Dienų dienas, metų metus. Paskutinės gyvenimo dienos ryte tai vis dar rutina. Tada, po pietų, atėjo mirtis...

1945 metai... Jaunas kareivis toliau kovoja po paliaubų pasirašymo. Vėliau jis paimamas į nelaisvę, bet nelaikytas partizanų kovotoju. Keturi metai koncentracijos stovykloje nepasiduodantiems ir nesigailintiems naciams. Pagaliau, laisvė. Iš karto tęsiamas politinis aktyvizmas, tada – kalėjimas. Jį palieka žmona. Paskui, vėl laisvė, politinis aktyvizmas ir didžiulis vaidmuo NSDAP/AO plėtimėsi aštuntajame dešimtmetyje. Bet per išdaviką vėl patenkama į kalėjimą. Jį palieka antroji žmona. Keturi metai politinio kalėjimo – be paleidimo iki pačios paskutinės dienos. Tada atėjo laisvės diena, po kurios iš karto sugrįžta prie politinio aktyvizmo ir vienerių intensyvaus darbo metų. Vėl laisvė ir politinis darbas iki pat mirties...

Kitas žmogus nori susituokti, tačiau partijai reikia pinigų ir darbuotojų. Šeimos kūrimas tiesiog turi palaukti kelius metus. Bet, nepaisant jaunystės, ištinka liga. Sulaikiama jau nebe šeimos, o mirties...

Dar kitas suluošintas kare. Prarastos abi kojos ir viena ranka. Kita ranka sužalota. Tačiau tai nėra bejėgiška padėtis. Yra įmanomas darbas telefonu, NSDAP/AO savo televizijos programą išplečia nuo vieno iki šešiolikos miestų per vienerius metus...

Krizė... Žmogus įžengia ir imasi darbo be jokių specialių apmokymų. Laisvalaikis ir profesija yra iškeičiami į politinį darbą, jaudulį ir stresą. Jis laikosi metų metus, kol baigiasi krizė ir jo paties šeima vėl gali tapti prioritetu.

Idėjos draugai, tai yra tikros istorijos! Aš su šiais žmonėmis dirbau, kartais dešimtmečius. Mes jiems esame skolingi už NSDAP/AO pasiekimus per pastaruosius trejus dešimtmečius. Tebūnie jie jums pavyzdys ir įsipareigojimas, pasididžiavimas ir įkvėpimas, kaip jie yra man.

Tetampa kai kurie iš jūsų pavyzdžiais tiems, kurie vėliau stos į mūsų gretas ir toliau nei šventąją svastikos vėliavą, kai mes būsime pašaukti į tą didįjį šturmuotojų būrį danguje.

NES VĖLIAVA REIŠKIA DAUGIAU UŽ MIRTĮ!

José Antonijo Primo de Rivera

José Antonijo Primo de Rivera gimė Ispanijoje, Madride, 1903 – iųjų metų balandžio 24 – ają. Jis buvo generolo Migelio Primo de Riveros, kuris buvo Ispanijos valstybės vadovas nuo 1923 – iųjų iki 1930 – ūjų metų, sūnus. Josė Antonijo studijavo teisę Madride, kuriame tapo teisininku. Stipriai įtakojams Italijos Fašistų Partijos, jis nusprendė sukurti daugeliu bruožų į fašistus panašų judėjimą, bet kuris buvo išskirtinai ispaniškos prigimties. 1933 – iųjų metų spalio 29 – ają Madrido „Pjesių teatre“ jis pasakė kalbą, skelbdamas Ispanijos Falangos įkūrimą.

Kita grupė, kuri buvo labai artima ispanų Falangai tuo metu buvo Nationalsindikalistai (JONS), kurių vadas buvo Ledesma Ramos. 1934 – ūjų metų vasarį abi organizacijos susijungė, sudarydamos vieną organizaciją (FE-JONS). Josė Antonijo tapo jos vadu.

1936 – ūjų pradžioje Josė Antonijo buvo išrinktas į Ispanijos parlamentą. Jo būvimas legaliai išrinktu pareigūnu kairiajai Madrido valdžiai mažai ką reiškė, jiems Josė Antonijo buvo visko, ko jie bijojo: patriotizmo, disciplinos, moralumo ir dvasiškumo, ženklas. Jie jokių būdu nenorėjo leisti Ispanijos Falangai gauti valdžią legaliai, ar kitaip.

Kai Ispanijos valdžiai atėjo žinia, kad falangistai pradėjo ginkluotis, ji nusprendė suimti Falangos judėjimo vadus visoje Ispanijoje, įskaitant ir Josė Antonijo. Vadinamoji respublikinė valdžia nieko nedarė, kad sustabdytų socialistų ir komunistų ginklavinimą, netrukdytų jų kriminaliniams veiksams.

Ispanijos Falanga buvo paskebta nelegalia organizacija. 1936 – ūjų metų lapkričio 18 – ają Josė Antonijo rašė: „*Vakar pasmerktas mirti, aš meldžiu Dievo, kad, teisdamas mano sielą, jis jai priskirtų ne mano nuopelnų matą, o savo begalinį gailestingumą.*“ Po dvejų dienų, lapkričio 20 – ają, Josė Antonijo buvo pastatytas prieš sieną ir, su malda savo lūpose ir su gaileščiu jį nužudyti besirengiantiems priešams, jis buvo nužudytas.

José Antonijo mirė kaip vyras, jis mirė kaip didvyris, kankinys ir šventasis. Ne nuostabu, kad šiandieną, šiame amoralumo ir niekšų amžiuje, José Antonijo stovi kaip švyturys su vis didėjančiu populiarumu ir pasekimu ne tik Ispanijoje, bet ir likusiame pasaulyje.

ŠLOVĖ DIDVYRIAMS!

Redakcijos žodis

Mūsų periodinio leidinio antrojo numerio pabaigoje mes norėtumėme pažymėti, kad mūsų skaitytojų skaičius, nors kol kas nedidelis, pamažu sistemingai auga ir, mes tikime, toliau sistemingai augs. Taip pat spėjame, kad juo spėjo susidomėti ir atitinkamos „teisėsaugos“ (tiksliau, žydo-saugos!!!) institucijos. Jei dar nesusidomėjo, tai tikrai susidomės...

Skaitytojai! Kitame numeryje laukite trečiosios Ekcharto veikalo dalies ir kitokių straipsnių apie nacionalizmo idėjas. Taip pat turėsite galimybę skaityti ištraukas Lietuvių kalba iš didžiojo Rumunų nacionalisto Korneliu Zelea Kodreanu autobiografinės knygos „Mano Legionieriams“. Tikimės, kad Jums įdomus mūsų laikraštis ir, kad iš jo galėjote sėkmingai pasisemti idėjinių žinių, o jei ne, bent prasmingai užsiėmėte savišvieta.

HEIL HITLER!

